

3. I erkendelse af, at det næppe ville være muligt eller hensigtsmæssigt at tage en mere definitiv stilling til den fremtidige placering af de opgaver, som varetages af overformyndieret, førend de igangværende overvejelser, i første række om statsamternes fremtid, var afklaret – hvilket var af betydning for den fremtidige tilrettelæggelse af administrationen af en række opgaver i henhold til myndigheds- og ægteskabslovgivningen – blev tidspunktet for revisionen af overformyndieriloven udsat 3 gange, senest til folketingsåret 1980–81. Der henvises herved til Folketingstidende 1974–75 (2. samling), sp. 651, 1956, 2943 og 3258; tillæg A, sp. 1551; tillæg B, sp. 215; lov nr. 145 af 24. april 1975 – Folketingstidende 1976–77 (2. samling), sp. 1809, 3414, 5001 og 5117; tillæg A, sp. 4449; tillæg B, sp. 599; lov nr. 301 af 8. juni 1977 – Folketingstidende 1978–79, sp. 5660, 7191, 10724 og 11004; tillæg A, sp. 2739; tillæg B, sp. 997; lov nr. 204 af 23. maj 1979.

I forbindelse med de nævnte folketingsbehandlinger viste det sig at være den overvejende opfattelse, at overformyndieret burde nedlægges og opgaverne varetages andetsteds.

4. Den 7. maj 1980 (Folketingstidende 1979–80 (2. samling), sp. 8773 ff) afgav indenrigsministeren til folketinget en redegørelse vedrørende statsamterne. I redegørelsen gav indenrigsministeren på regeringens vegne udtryk for den opfattelse, at statsamterne bør bevares altovervejende i deres nuværende skikkelse og med de opgaver, som lovgivningen har henlagt til dem, og som med visse tilpasninger fortsat bør løses som statsopgaver. Det fremgår af redegørelsen, at regeringens principbeslutning bl. a. indebærer, at den nuværende ordning med hensyn til behandlingen af ægteskabssager bør bevares. Det understreges samtidig, at regeringens beslutning ikke indebærer, at de nuværende kompetenceforhold mellem ministerierne og statsamterne ikke kan justeres, dersom det skønnes hensigtsmæssigt.

Under den efterfølgende debat om redegørelsen (sp. 9472 ff) var der overvejende tilslutning til regeringens principbeslutning og ministerens redegørelse herfor.

5. Justitsministeriet finder, at der nu foreligger det fornødne grundlag for en definitiv stillingtagen til den fremtidige placering af de opgaver, der i henhold til den nugældende lovgivning varetages af overformyndieret. Det drejer sig om bestyrelsen af umyndiges midler, bortblevnes midler, om lenskontrollen og (siden 1971) om revisionen af værge-

målsregnskaber fra hele landet samt om eksekutorborevisionen i København.

6. Overformyndierets opgaver med hensyn til umyndiges midler m. v. omfatter dels en teknisk penge- og aktivforvaltning, dels forskellige tilsyns- og kontrolfunktioner.

a) *Overformyndierets tekniske penge- og aktivforvaltning* omfatter ved udgangen af 1980 et samlet beløb på godt 1 mia. kr. (heraf ca. 270 mill. kr. i kontantindeståender) fordelt på ca. 17.000 konti.

At forvaltningen af umyndiges midler fortsat har været henlagt direkte til det offentlige har utvivlsomt en historisk baggrund. Endnu i 1868, da loven om det centraliserede overformyndier blev gennemført, har man formentlig ikke haft en sådan tillid til de private pengeinstitutters soliditet, at man har ment det forsvarligt at anbringe umyndiges midler i disse. Siden da er tilliden til banker og sparekasser imidlertid blevet væsentligt styrket. Dette skyldes ikke mindst, at der i lovgivningen er gennemført sådanne kontrolforanstaltninger over for pengeinstitutterne, at der i dag næppe ud fra sikkerhedsmæssige hensyn alene kan rejses afgørende indvendinger mod en lovændring, der gør det muligt at anbringe umyndiges midler i sparekasser og banker.

I forbindelse med udvalgsarbejdet forud for den nugældende overformyndierlov overvejede man da også som tidligere omtalt, hvorvidt man skulle tage skridt til en sådan udlægning, ikke blot for myndiges båndlagte midler, men også for midler tilhørende umyndige. Det anføres således i betænkningen side 43: »Såfremt man i dag skulle organisere forvaltningen af umyndiges midler på bar bund og uden historiske forudsætninger, er det sandsynligt, at man efter den stedfundne udvikling af bank- og sparekassevæsenet ikke ville foreslå oprettelsen af et overformyndier. En ordning, hvorefter bestyrelsen af disse midler blev henlagt til banker og sparekasser, kunne blive økonomisk betryggende og formentlig også tilrettelægges således, at den kunne fungere og muliggøre den fornødne kontrol fra det offentliges side.« Man veg imidlertid tilbage herfor, idet man fandt, at den allerede eksisterende centraliserede bestyrelse i overformyndieret kunne give den bedst mulige sikkerhed for at undgå misligheder fra værgernes side og fejl ved forvaltningen af de umyndiges midler i det hele, ligesom man henviste til, at denne ordning i hvert fald i nogle henseender tillige kunne give den enkleste administration.

Under folketingsbehandlingerne såvel i forbindelse med den nugældende lov som i forbindelse